

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Lucie Jackwerthové a JUDr. Blanky Trávníkové ve věci

žalobce: **PhDr. J. [redacted] Ch. [redacted] CSc., narozený [redacted]**
bytem [redacted]

zastoupený advokátem JUDr. Karlem Brücklerem
sídlem U Hrušky 63/8, 150 00 Praha 5

proti
žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, jednající
prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu majetkové a nemajetkové újmy,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. listopadu 2017,
č. j. 16 C 123/2014-192

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **mění** tak, že žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci 59 806 Kč spolu s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky od 24. 10. 2014 do zaplacení a aby žalovaná zaplatila žalobci 1 391,50 Kč spolu s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky od 24. 10. 2014 do zaplacení, se zamítá, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení vedeného před soudy obou stupňů částku 2 805 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalované povinnost zaplatit žalobci 109 806 Kč s úrokem z prodlení a 3 146 Kč s úrokem z prodlení (výrok I.), v části, aby žalovaná

byla povinna zaplatit žalobci 1 398 422 Kč s úrokem z prodlení, žalobu zamítl (výrok II.) a dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 1 854,24 Kč (výrok III.).

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady majetkové i nemajetkové újmy s odůvodněním, že proti němu bylo protiprávně vedeno trestní stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby. Původní žalovaná částka 5 428 860 Kč sestávala z náhrady nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 75 504 Kč, náhrady mzdy ve výši 889 440 Kč, náhrady za hrazené pojistné na všeobecném zdravotním pojištění ve výši 16 716 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 4 447 200 Kč. Žalovaná v průběhu řízení žalobci uhradila náhradu nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 64 130 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč a dopisem ze dne 14. 3. 2016 se žalobci omluvila za nezákonné trestní stíhání a s tím spojené zásahy do žalobcovy cti, dobrého jména a pověsti. Poskytnuté odškodnění považovala za dostačující, a s žalobou proto nesouhlasila.
3. Po částečných zpětvzetích žaloby žalobce setrval na požadavku na náhradu nákladů řízení vynaložených na obhajobu ve výši 11 374 Kč a na požadavku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 500 000 Kč.
4. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že usnesením Policie ČR ze dne 11. 5. 2012, [REDAKCE], bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona, v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, kterých se měl žalobce dopustit v souvislosti s výkonem funkce [REDAKCE]. Proti tomuto usnesení podal žalobce neúspěšnou stížnost.
5. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písmeno b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 26. 10. 2013.
6. Soud prvního stupně uzavřel, že shora uvedeným trestním stíháním byla žalobci způsobena újma, přičemž samotné konstatování porušení práva nepovažoval za dostačující a nárok žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění shledal částečně opodstatněným (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.). Při stanovení přiměřené výše zadostiučinění vycházel zejména z té skutečnosti, že trestní stíhání trvalo cca 17 měsíců, a bylo tedy uzavřeno v relativně krátké době. Za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele hrozil žalobci trest v délce tří až deseti let, za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku pak trest v rozpětí od šesti měsíců do pěti let. Trestní stíhání mělo dopad na pověst žalobce v místě jeho bydliště, u přátel, spolupracovníků a známých, partnerů na politické či diplomatické úrovni v České republice nebo v zahraničí, a to zejména v souvislosti s jeho medializací po celou dobu trvání trestního řízení, byla výrazně zpochybněna jeho profesní i osobní integrita do té doby bezúhonného člověka. Žalobce přestal být poradcem [REDAKCE] po dobu trestního stíhání podle dohody se svým zaměstnavatelem – [REDAKCE] opakovaně žádal (a čerpal) neplacené volno, a to v celkové délce patnácti měsíců. Trestní stíhání však nemělo dopad do profesní sféry žalobce, neboť žalobce i nadále pokračuje v diplomatické kariéře a od září 2014 působí jako [REDAKCE]. Soud prvního stupně považoval za obdobný případ bývalého [REDAKCE] MUDr. M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] (jemuž byla žalovanou poskytnuta omluva a finanční zadostiučinění ve výši 180 000 Kč), nicméně s ohledem na specifika daného případu považoval v případě žalobce za přiměřenou částku odškodnění částku vyšší, a to 209 806 Kč. Po odečtení plnění poskytnutého žalovanou ve výši 100 000 Kč proto soud prvního stupně přiznal žalobci rozdíl ve výši 109 806 Kč včetně úroku z prodlení.
7. Dále soud prvního stupně shledal důvodným nárok žalobce na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu, a sice za další jeden úkon právní služby - návrh na zastavení trestního stíhání ze dne

13. 9. 2012 ve výši 2 300 Kč, jeden režijní paušál 300 Kč a 21 % DPH ve výši 546 Kč, a žalobě proto vyhověl i ohledně částky 3 146 Kč s úrokem z prodlení. Ve zbývajícím rozsahu soud prvního stupně žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání, které směřovalo proti vyhovujícím výroku ad I. rozsudku. Žalovaná soudu I. stupně především vytkla, že byt' za obdobný případ považoval případ MUDr. M. B. dostatečně nezohlednil, že trestní stíhání MUDr. B. trvalo 36 měsíců, tudíž poskytnuté zadostiučinění 180 000 Kč činilo 5 000 Kč za jeden měsíc. Žalobci poskytnutá částka 12 000 Kč za jeden měsíc trestního stíhání se tak vymyká mezím poskytovaným v jiných obdobných případech. Dále žalovaná namítla, že návrh na zastavení trestního stíhání není podáním ve věci samé, a měla by za něj proto náležet odměna ve výši jedné poloviny.
 9. Ze všech těchto důvodů žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadeném výroku zrušil a věc vrátil soudu I. stupně soudu k dalšímu řízení, případně požadovala, aby jej změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne.
 10. Žalobce považoval rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a navrhl jeho potvrzení.
 11. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu I. stupně, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je zčásti důvodné.
 12. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění tak, jak byly popsány soudem prvního stupně, neboť skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně nebyl mezi účastníky sporný, sporným zůstalo právní posouzení věci, konkrétně výše jednotlivých žalobcových nároků.
 13. V řízení bylo prokázáno, že usnesením Policie ČR z 11. 5. 2012 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání, přičemž nebylo zjištěno, že by si žalobce trestní stíhání zavínil (způsobil) sám. Trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby dne 26. 10. 2013 a důvodem pro zproštění obžaloby bylo, že skutek, pro který byla podána obžaloba, není trestným činem. Jak správně uvedl soud prvního stupně, v takovém případě se rozhodnutí o zahájení trestního stíhání považuje za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., a je tudíž dána odpovědnost státu za škodu i nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, publikován pod sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, či nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, publikován pod Pl. ÚS 11/10 - 2).
 14. Při posuzování nárokovaného zadostiučinění je třeba postupovat podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. a nejprve zkoumat, zda samotné konstatování porušení práva je dostačující, a pokud nikoli, stanovit výši přiměřeného zadostiučinění v penězích s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
 15. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že samotné konstatování porušení práva by se nejevilo dostačující a že je namíste poskytnout žalobci zadostiučinění v penězích. Odvolací soud se proto dále zabýval všemi kritérii rozhodnými pro posouzení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou uvedeným trestním stíháním, která Nejvyšší soud formuloval ve své judikatuře (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012, rozsudek ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014). V intencích této judikatury by výše poskytnutého zadostiučinění měla především odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují, přičemž je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.

16. Žalobce v této souvislosti poukazoval na případy bývalého [REDAKCE] JUDr. V. [REDAKCE] bývalého [REDAKCE], R. [REDAKCE] A. [REDAKCE], [REDAKCE] Mgr. P. [REDAKCE] I. [REDAKCE] a [REDAKCE] MUDr. M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] Bývalému [REDAKCE] y JUDr. V. [REDAKCE] B. [REDAKCE] žalovaná poskytla omluvu, nárokované finanční zadostiučinění je předmětem dosud neskončeného soudního řízení, tudíž následky v osobnostní sféře poškozeného ani výše zadostiučinění zatím nejsou známy.
17. Citované případy se shodují v tom, že poškozenou (trestně stíhanou) osobou byla osoba veřejně činná, nicméně z této skutečnosti nelze obecně dovodit vznik nemajetkové újmy v důsledku trestního stíhání ani ve větší ani v menší míře, než u osoby jiné. Vždy je třeba přihlížet k intenzitě újmy konkrétní osoby, ať již byla veřejně činnou či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2014, publikován pod sp. zn. 30 Cdo 3858/2013).
18. Všechny výše citované případy byly rovněž medializovány, avšak ani tato skutečnost nemůže být tím znakem, podle něhož lze poměřovat výši zadostiučinění. Nejsou-li zde excesivní vyjádření či postupy ze strany orgánů činných v trestním řízení, jako např. nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřujícího policejního (popř. i soudního) orgánu ve vztahu k obviněné (obžalované) osobě, či případné mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, je medializace případu prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, a nelze proto přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, či ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3870/2012).
19. V obecné rovině je pak shodným znakem uvedených případů to, že všichni jmenovaní byli stíháni pro trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných, byli zproštěni obžaloby, a domáhali se po státu přiměřeného zadostiučinění, v ostatním se ale uvedené případy liší.
20. R. [REDAKCE] A. [REDAKCE] A. [REDAKCE] je cizí státní příslušník, bývalý [REDAKCE], [REDAKCE] a bývalý [REDAKCE] byl stíhán pro trestný čin podplácení, aniž by bylo orgány činnými v trestním řízení konkretizováno, co by mělo být (obviněným) nabízeno a za jaké jednání. Trestní stíhání bylo zahájeno dne 20. 8. 2012 a téhož dne byl poškozený zadržen policejními orgány a v průběhu celého dne podrobován několika lékařským prohlídkám, zda je schopen umístění v cele. Byl omezen na osobní svobodě po více než 30 hodin, návrhu na vazbu následně nebylo vyhověno. Trestním stíháním utrpěla zejména jeho pověst v obchodních kruzích, ukončil své funkce v [REDAKCE] nyní žije a podniká v USA. Případ pana A. [REDAKCE] se tedy neshoduje v tom, že se nejednalo o představitele státního orgánu, a zahájení trestního stíhání bylo spojeno s excesivním jednáním orgánu činného v trestním řízení, které však v souzené věci nebylo sledáno.
21. Bývalý policejní prezident Mgr. P. [REDAKCE] I. [REDAKCE] byl obviněn ze zneužití pravomoci úřední osoby a pomluvy a v důsledku trestního stíhání proti jeho osobě byl ukončen jeho služební poměr. Žalovaná mu poskytla omluvu a zadostiučinění ve výši 600 000 Kč. Z uvedeného je zřejmé, že z trestného činu byl obviněn [REDAKCE], přičemž toto obvinění mělo (zásadní) negativní dopad v oblasti jeho pracovního uplatnění (na rozdíl od souzené věci).
22. Bývalého [REDAKCE] MUDr. M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] obžaloba vinila z toho, že žádal úplatek, jeho trestní stíhání trvalo 36 měsíců a žalovaná mu poskytla omluvu a zadostiučinění ve výši 180 000 Kč. Posledně jmenovaný případ se s posuzovanou věcí shoduje v tom, že oba poškození (MUDr. B. [REDAKCE] i žalobce) jsou bývalí členové vlády, avšak ani případ Mgr. P. [REDAKCE] I. [REDAKCE], ani případ MUDr. M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] nebyly projednávány soudně, tudíž není možné podrobně porovnat délku trestního stíhání, povahu věci ani následky v osobnostní sféře poškozeného.
23. Vzhledem k tomu, že případy zmíněné žalobcem se shodují pouze v obecné rovině, a vzhledem k tomu, že ani žalovaná nejmenovala případy, které by se v podstatných znacích shodovaly

s projednávanou věcí, a protože takové případy nejsou známy ani odvolacímu soudu, odvolací soud při stanovení výše peněžního odškodnění nadále zvažoval povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce.

24. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele, tedy trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných se sazbou trestu odnětí svobody 3 až 10 let, a trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku, tedy majetkový trestný čin se sazbou trestu odnětí svobody 6 měsíců až 5 let. Tyto činy jsou obecně spojovány s menší újmou než trestné činy proti životu či zdraví, v tomto konkrétním případě však žalobci hrozil vyšší trest odnětí svobody v trvání tří až deseti let, s čímž je obecně spojováno i vyšší společenské odsouzení. Žalobce tedy nebyl stíhán pro takový trestný čin, který patří k nejzávažnějším, na druhou stranu však trest, který mu hrozil, rozhodně nebyl zanedbatelný. Pro úplnost je ale nutno uvést, že byt' bylo žalobci kladeno za vinu, že svým jednáním měl způsobit škodu České republice, zastoupené Ministerstvem zahraničních věcí ČR, Česká republika se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody nepřipojila.
25. Trestní stíhání žalobce trvalo od 11. 5. 2012 do 26. 10. 2013, tedy cca sedmáct měsíců. Nebylo zjištěno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil (způsobil) sám či se na něm nějak podílel, na druhou stranu však nelze mít ani za prokázané, že trestní stíhání bylo zahájeno zcela bezdůvodně. K zahájení trestního stíhání došlo poté, co orgány činné v trestním řízení vyhodnotily výpovědi cca 19 svědků vyslechnutých v přípravném řízení a shromážděný listinný materiál, přičemž nelze odhlédnout od toho, že pro zahájení trestního stíhání je vyžadována určitá (vyšší) míra podezření (nikoli jistota), že byl spáchán trestný čin a kdo je spáchal. Teprve poté, co soud provedl a zhodnotil tyto důkazy, mohl rozhodnout, že žalobce jednáním, které mu bylo kladeno za vinu, nenaplnil skutkovou podstatu trestných činů, jak po objektivní, tak po subjektivní stránce. Vzhledem k rozsahu potřebného dokazování nelze délku trestního stíhání hodnotit jako nepřiměřeně dlouhou, naopak je možno uzavřít, že trestní stíhání trvalo relativně krátkou dobu. V této souvislosti nelze souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaná délku trestního stíhání bagatelizuje, neboť délka trestního stíhání je jedním z kritérií, k nimž je nutno při stanovení výše peněžního odškodnění přihlížet.
26. Dále je pak nutno zohlednit i důvod, pro který byl žalobce zproštěn obžaloby. Jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Z vyložení vyplývá, že důvod zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu je pro žalobce druhý nejpriznivější, tudíž hledisko způsobené nemateriální újmy je naplněno intenzivněji.
27. Dalším kritériem, které je třeba zvažovat, jsou následky způsobené trestním stíháním. V této souvislosti žalobce tvrdil, že trestní stíhání mělo negativní dopady v několika oblastech – na jeho rodinný, společenský i profesní život.
28. Předně žalobce tvrdil, že trestní stíhání se nepříjemně dotklo jeho rodiny, kdy jeho dcera vnímala novinové články i to, že žalobce nedocházel do práce, a pro žalobce bylo obtížné a stresující vysvětlit dceři, že se ničeho nedopustil. Toto tvrzení žalobce prokazoval svou výpovědí, v níž však k této otázce neuvedl nic bližšího, pouze vypověděl, že se nerozvedl, a dále se k tomuto tvrzení vyjádřila slyšená svědkyně JUDr. D. K. která uvedla, že si myslí, že to žalobcovy děti musely těžce prožívat. Z výpovědi žalobce ani z výpovědi slyšené svědkyně nelze zjistit, jakým konkrétním způsobem trestní stíhání ovlivnilo žalobcův rodinný život, a jiné

provedené důkazy se k tomuto tvrzení nevztahovaly. Lze proto uzavřít, že nebyla zjištěna vyšší míra negativního dopadu trestního stíhání na žalobcův rodinný život.

29. V řízení před soudem prvního stupně bylo (výpovědi žalobce a výpovědi svědků Mgr. P. L. a JUDr. D. K. prokázáno, že žalobce byl vystaven nepříjemným situacím, jeho okolí bylo informováno o jeho trestním stíhání, musel snášet negativní reakce spolupracovníků i známých. Dále bylo prokázáno, že žalobce přestal být [redacted], na základě dohody se svým zaměstnavatelem – [redacted] čerpal neplacené volno. Žalovaná v této souvislosti ve svém stanovisku namítala, že žalobce žádal o poskytnutí volna bez náhrady mzdy již dne 20. 7. 2010, tj. cca dva roky před zahájením trestního stíhání, a to na dobu dvou let – do 26. 8. 2010. V průběhu trestního stíhání žalobce žádal o prodloužení tohoto volna dne 31. 7. 2012 a 5. 4. 2013, přičemž tyto žádosti jsou odůvodněny pokračujícím trestním řízením. Žalobce se nevyjádřil k tomu, z jakého důvodu mu bylo poskytnuto neplacené volno v roce 2010, nicméně s ohledem na obsah žádostí o jeho prodloužení lze dovodit, že minimálně jedním z důvodů prodloužení neplaceného volna bylo probíhající trestní stíhání. Po pravomocném skončení trestní věci žalobce nastoupil zpět na Ministerstvo zahraničních věcí ČR a od září 2014 působí jako [redacted]. Lze tedy uzavřít, že negativním dopadem trestního stíhání žalobce v pracovní oblasti bylo ukončení činnosti [redacted] a čerpání neplaceného volna po dobu cca 14 měsíců, na druhou stranu však profesní a diplomatickou kariéru žalobce trestní stíhání neovlivnilo.
30. Po zhodnocení výše uvedené povahy trestní věci, délky trestního řízení i negativních dopadů do osobnostní sféry žalobce tak, jak jsou shora popsány, odvolací soud uzavřel, že trestní stíhání, které trvalo cca 17 měsíců a které skončilo zproštěním obžaloby, mělo negativní dopady do osobnostní sféry žalobce, zejména v oblasti jeho profesní i občanské cti. Žalobce musel ukončit [redacted] po dobu cca 14 měsíců čerpal neplacené volno, byl vystaven nepříjemným situacím a musel snášet negativní reakce okolí. Na druhou stranu trestní stíhání bylo uzavřeno v relativně krátké době a nemělo vliv profesní a diplomatickou kariéru žalobce, nebyly zjištěny konkrétní dopady do jeho rodinného života. Za situace, kdy ministerstvo poskytlo žalobci dopisem ze dne 14. 3. 2016 rovněž omluvu, odvolací soud dospěl k závěru, že v projednávané věci je přiměřeným zadostiučiněním částka 150 000 Kč (kdy na jeden rok trestního stíhání připadá zhruba částka 100 000 Kč). Při porovnání s případy jmenovanými žalobcem jde o částku nižší, než jaká byla mimosoudně poskytnuta MUDr. M. B. neboť trestní stíhání žalobce trvalo řádově zhruba polovinu doby, i částku nižší, než jaká byla poskytnuta Mgr. P. L. neboť negativní dopady do osobnostní sféry žalobce nedosáhly takové intenzity. S ohledem na to, že žalovaná poskytla žalobci odškodnění ve výši 100 000 Kč, k doplacení zbývá dalších 50 000 Kč (včetně úroku z prodlení). Protože soud prvního stupně přiznal žalobci ještě dalších 109 806 Kč, odvolací soud změnil ve výroku ad I. napadený rozsudek tak, že ve výši vypočteného rozdílu (109 806 – 50 000 = 59 806 Kč) žalobu zamítl /§ 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř./.
31. Dalším nárokem, který byl předmětem odvolacího řízení, byl nárok žalobce na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu, konkrétně nákladů za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání návrhu na zastavení trestního stíhání podle § 172 tr. řádu. Odvolací soud se ztotožnil s námitkou žalované, že v daném případě se nejedná o podání ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za který přísluší odměna v plné výši, ale o úkon svou povahou nejbližší návrhu ve věcech, v nichž se rozhoduje ve veřejném zasedání, případně odvolání či vyjádření k odvolání, pokud nejde o rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 11 odst. 2 d) či c) advokátního tarifu, za který přísluší odměna ve výši jedné poloviny. Za tento úkon tedy žalobci nenáleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 2 300 Kč, ale pouze ve výši jedné poloviny, tj. 1 150 Kč, režijní paušál připadající na tento úkon ve výši 300 Kč a DPH ve výši 304,50 Kč. Celkem tedy 1 754,50 Kč. Protože soudem prvního stupně bylo žalobci za tento úkon

- příznáno 3 146 Kč, odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadený rozsudek změnil ve výroku ad I. tak, že ve výši vypočteného rozdílu ($3\,146 - 1\,754,50 = 1\,391,50$) žalobu zamítl.
32. Zamítavý výrok ad II. rozsudku nebyl napaden odvoláním žádného z účastníků. Zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
33. Vzhledem ke změně rozsudku soudu I. stupně rozhodl odvolací soud o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 142 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 2 o. s. ř. Při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015).
34. Tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu činí 50 000 Kč, tarifní hodnota nároku na náhradu škody činí 981 660 Kč. Žalobce byl neúspěšný ze 77,5 % [$((50\,000 + 64\,130 + 1\,754,50\text{ Kč}) - 915\,775,50) : 1\,031\,660 \times 100$], měl by tedy žalované nahradit 55 % jejich účelně vynaložených nákladů. Výše nákladů žalované dosáhla 5 100 Kč a tvoří ji sedmáct paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to za sepis vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2015 a 25. 8. 2017, příprava na jednání a účast u jednání dne 15. 3. 2017, 24. 5. 2017, 28. 8. 2017, 25. 10. 2017, 15. 11. 2017, 20. 11. 2017, sepis odvolání, přípravu na jednání a účast na jednání odvolacího soudu [§ 151 odst. 3 o. s. ř., § 1 odst. 3 písm. a), b), c), § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.]. Z této částky pak 55 % činí 2 805 Kč. Odvolací soud proto žalobci uložil povinnost, aby žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů zaplatil částku 2 805 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 11. duben 2018

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu